

Arrest

nr. 209 234 van 12 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat JANS *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep van de Oezbeken te behoren. U bent een 27-jarige soennitische moslim en bent geboren in Khair Khana, gelegen in Shiberghan, het provinciecentrum van Jawzjan. Hier woonde u van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan. In 1387 (2008 omgerekend naar de westerse kalender) heeft u uw eigen zaak opgestart waar u als automecanicien werkte. Naast gewone burgers werden er ook af en toe wagens die tot de overheid behoorden naar uw garage gebracht. Ongeveer een maand nadat u uw zaak had opgestart sloot u een

contract met ZOA, een buitenlands bedrijf. Zij brachten wagens die tot hun bedrijf behoorden en die u dan moest nakijken en/of herstellen.

Op de eerste of tweede van de 5e maand van 1394 (23/24 juli 2015) kreeg u een eerste dreigtelefoon van de taliban. U dacht dat iemand van uw vrienden een grap uithaalde en hing op. U ontving die dag nog 5 à 6 oproepen van hetzelfde nummer maar u nam niet op. U nam dit eerste telefoontje niet serieus. Ongeveer 6 dagen later kreeg u opnieuw een oproep. Het was dezelfde persoon als de eerste keer dat u gebeld werd. Deze persoon zei u dat hij bij de taliban behoorde en zei dat u wagens herstelde van ongelovigen, hij bedoelde ZOA. Hij zei dat u vermoord zou moeten worden maar gaf u een laatste kans. Hij eiste dat u zou stoppen met het herstellen van hun wagens. U ging hiermee akkoord en beëindigde uw contract met ZOA. Op 29 submula 1394 (20 september 2015) kreeg u opnieuw een oproep van dezelfde persoon, deze keer werd u op uw ander nummer gebeld. U werd ervan beschuldigd nog steeds wagens van ZOA te herstellen. U had de dag ervoor enkele wagens van het ziekenhuis hersteld en de spion van de taliban had gezegd dat het wagens van ZOA waren. De persoon die u aan de lijn had geloofde echter niet dat deze wagens niet tot ZOA behoorden. Hij gaf u 2 opties: ofwel moest u 1 500 000 Afghani betalen en hen een kalasjnikov bezorgen ofwel moest u een magnetische bom plaatsen onderaan één van de wagens van ZOA. Hij zei dat hij u binnen enkele dagen opnieuw zou bellen of dat u een brief zou ontvangen om uw beslissing door te geven.

Op een vrijdag werd u opgebeld door één van u trouwe klanten. Hij zou naar Kabul gaan en vroeg of u de motor van zijn wagen kon herstellen. Ondanks dat uw garage gesloten was, kon u deze klant niet weigeren. U opende uw garage samen met één van uw leerjongens en herstelde de wagen van deze klant. Net toen u wilde sluiten kwam er een oude man aangelopen die u vroeg om hem te helpen met zijn platte band. U ging hem helpen en toen u terugkwam zei uw leerjongen dat iemand een brief had afgegeven toen u weg was. Toen u de enveloppe opende zag u dat het om een brief van de taliban ging. U sloot onmiddellijk uw zaak en ging naar huis. Thuis aangekomen vertelde uw moeder wat er gebeurd was en zij vertelde het aan uw vader. Hij verstopte uw wagen en bracht u naar het huis van uw zus in Arab Khana. Jullie dienden een klacht in bij de overheid maar zij konden jullie niet helpen. Uw broer regelde een smokkelaar die uw vlucht en visum naar Iran regelde. U heeft op 11 mizan 1394 (3 oktober 2015) Afghanistan verlaten. Vanuit Iran zette u uw reis verder richting Europa. U reisde verder via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België. Op 1 november 2015 kwam u aan in België en op 20 november 2015 diende u een asielaanvraag in. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat u vermoord zal worden door de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, 6 foto's van uw werkplaats waarop u en uw medewerkers te zien zijn, een brief van de taliban, een bevestigingsbrief van uw contract met ZOA, een kopie van de klacht die u heeft ingediend bij de overheid, uw werkvergunning geldig van 01/01/1394 (21 maart 2015) tot 30/12/1394 (20 maart 2016) en uw rijbewijs.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo zijn verschillende aspecten van uw asielaanvraag niet aannemelijk. U verklaart dat u sinds ongeveer één maand na de opening van uw zaak in 1387 (2008) een contract had met ZOA (CGVS p. 10). Het is enigszins opmerkelijk dat de taliban u dan **plots in de vijfde maand van 1394 (juli 2014)** zouden beginnen bedreigen wegens uw samenwerking met ZOA, terwijl u al **sinds 1387 (2008), dus zeven jaar al, met dit bedrijf een contract had**. Hiermee geconfronteerd zegt u dat na 1393 (2014) toen Ashraf Ghani tot president werd verkozen, de situatie in Jawzjan verslechterde (CGVS p.17). U verklaart dat er tot voor het eerste telefoontje van de taliban niets gebeurd is, het is dan ook merkwaardig dat u plots zeven jaar nadat u deze job begon bedreigd werd. U zou dit eerste telefoontje van de taliban dan ook niet serieus hebben genomen. Zo verklaart u dat u spottend "Ja, meneer Mujaheddin" antwoordde, zei dat u geen tijd had en nadien ophing omdat u dacht dat één van uw vrienden een grap uithaalde (CGVS p. 13). Ondanks dat u nadien nog 5 à 6 oproepen van dit nummer ontving nam u toch niet op (CGVS p. 13). Nochtans kan er van u, die zelf verklaart dat de situatie in de regio verslechterd was, verwacht worden dat u zich na deze herhaaldelijke oproepen toch enige vragen zou beginnen stellen over de ernst van dit telefoontje. U liet dit echter na en ging verder met uw werk (CGVS p. 13).

Ongeveer 6 dagen later zou u een tweede telefoontje ontvangen hebben, het was dezelfde persoon die u van een ander nummer belde (CGVS p. 13). U verklaart dat er gedurende de periode tussen het eerste en tweede telefoontje niets gebeurd is (CGVS p. 17). Het is merkwaardig dat een talib, die zoals blijkt uit uw verklaringen boos was omwille van uw reactie bij het eerste telefoontje, u gedurende 6 dagen met rust zou laten en geen poging zou ondernemen op u op een andere manier te bereiken. Ondanks dat het volgens de taliban een **plicht zou zijn om u te vermoorden** wegens uw samenwerking met ZOA en de overheid, kreeg u toch een **laatste kans** waarbij er geëist werd dat u geen wagens meer van dit bedrijf of de overheid zou herstellen (CGVS p. 14). U ging met dit tweede telefoontje in op de eis van de taliban en beëindigde de dag nadien uw contract met ZOA (CGVS p. 14). U ondervond erna geen verdere problemen (CGVS p. 17) tot u op 29 sumbula 1394 (20 september 2015) opnieuw opgebeld werd door dezelfde persoon (CGVS p. 14). Hij beschuldigde u ervan toch nog wagens voor dat bedrijf hersteld te hebben (CGVS p. 14). U kon deze persoon niet overtuigen dat die wagens niet tot ZOA behoorden maar toch kreeg u weerom een **laatste kans** van de taliban, hetgeen merkwaardig is aangezien u deze laatste kans de tweede keer dat u opgebeld werd al kreeg.

U kreeg de keuze tussen twee opties en ondanks dat u toen al meldde dat u de tweede optie, namelijk het plaatsen van magnetische bommen aan de wagens, weigerde kreeg u toch nog enkele dagen de tijd om uw keuze door te geven (CGVS p. 14-15). U verklaart dat u ongeveer een week later, **op een vrijdag**, telefoon kreeg van één van uw trouwe klanten waarop u besloot om hem uit de nood te helpen (CGVS p. 15). Eerder had u verklaard dat uw garage op vrijdagen gesloten was (CGVS p. 9). Het is merkwaardig dat u, die beweerde in angst te leven na het derde telefoontje van de taliban, toch besloot om uw garage te openen op een dag dat u normaal gesloten was. Uw verklaring dat de vraag kwam van een trouwe klant is niet voldoende aangezien er van u kan verwacht worden dat u, gelet op de omstandigheden, voorzichter zou zijn om zich op een dag waarop alle andere winkels gesloten zijn (CGVS p. 15) toch naar uw garage zou begeven. Dat u dit toch doet, zonder na te denken over de mogelijke gevolgen dat dit zou kunnen hebben, doet afbreuk aan de voorgehouden vrees. Bovendien is het vreemd dat het derde telefoontje van de taliban dermate veel angst teweeg zou gebracht hebben bij u dat u zelfs niet meer kon eten maar dat u desondanks verder bleef werken in uw garage (CGVS p. 15). Er kan verwacht worden dat u, die na dit derde telefoontje uw dagen in angst doorbracht, tijdelijk zou stoppen met werken in uw garage zodat u zou kunnen zien hoe de situatie verder evolueert. U bleef echter werken in uw garage waardoor de vrees die u na het derde telefoontje van de taliban zou hebben, verder ondermijnd wordt. Bovendien geeft u tegenstrijdige verklaringen wat het sluiten van uw zaak betreft. U gevraagd om de dag dat u uw winkel volledig sloot te situeren ten opzichte van uw vertrek uit Afghanistan zegt u dat u op 6 mizan (28 september) een verzoekschrift opstelde wegens de dreigbrief van de taliban, dat u op 11 mizan (3 oktober) uw garage sloot omdat de procedure voor dat verzoekschrift ongeveer 4 à 5 dagen in beslag neemt en dat u ongeveer 5 dagen na het sluiten van uw garage het land verliet (CGVS p. 11). Dit zou er echter op neerkomen dat u niet onmiddellijk na het ontvangen van de brief van de taliban maar pas 5 dagen later uw garage gesloten zou hebben. Hiermee geconfronteerd zegt u dan weer dat u op 6 mizan een dreigbrief ontving en dat u dezelfde dag nog uw zaak sloot (CGVS p. 11). Geconfronteerd met het verschil in uw verklaringen zegt u enkel dat u op 11 mizan het land verliet en verklaart u niet om welke redenen u opeenvolgend andere verklaringen heeft gegeven (CGVS p. 11). U verklaart tijdens het spontaan uitzetten van uw asielrelaas dat u de **dreigbrief op een vrijdag heeft ontvangen** (CGVS p. 15).

U verklaart ook meerdere keren tijdens het gehoor dat u de dreigbrief op **6 mizan 1394 (28 september 2015)** heeft ontvangen (CGVS p. 11+19). **Na een vergelijking op de kalender blijkt echter dat deze dag niet overeenkomt met een vrijdag. 28 september 2015, en dus ook 6 mizan 1394, viel namelijk op een maandag** (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het CGVS verwacht niet dat u exacte data kan weergeven maar er wordt wel verwacht dat u éénsluidende verklaringen aflegt wat betreft de gebeurtenissen in uw asielrelaas. Uit deze vaststelling kan opgemerkt worden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met elkaar en het bijgevolg onmogelijk is dat beide verklaringen stroken met de werkelijkheid. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

U verklaart dat u na het ontvangen van deze dreigbrief uw garage sloot en naar huis ging (CGVS p. 15). Thuis aangekomen bracht u uw familie op de hoogte van alles wat er gebeurd was waarop jullie besloten om een klacht in te dienen bij de overheid (CGVS p. 15). U gevraagd om welke redenen u eerder geen maatregelen heeft genomen en na het tweede of derde dreigtelefoontje niet een klacht bent gaan indienen bij de overheid, zegt u dat u dacht dat ze u kenden en zouden stoppen maar dat u desondanks een brief heeft ontvangen (CGVS p. 18). Nochtans zou de persoon die u aan de lijn had

tijdens het derde gesprek **duidelijk gezegd hebben dat ze u nog zouden bellen of dat u een brief zou ontvangen** (CGVS p. 15). Hiermee geconfronteerd zegt u dat u dacht dat ze u misschien zouden vergeven en zouden doorhebben dat u echt uw samenwerking met dat bedrijf had stopgezet omdat u gehuild had (CGVS p. 18). Deze verklaring is niet afdoende, indien u zelfs dacht dat ze zouden stoppen had u nog steeds zelf maatregelen kunnen nemen om uzelf te beschermen. U had minstens uw familie of de overheid kunnen inlichten over wat er gaande was. U liet dit echter na en bleef de dagen die volgden werken in uw winkel waardoor u er niet in slaagt om de aangehaalde vrees aannemelijk te maken. Op één van de foto's die u heeft voorgelegd is het uithangbord van uw garage te zien (zie foto's toegevoegd aan administratief dossier). U verklaart dat u het telefoonnummer waarop u oproepen ontving bedekt heeft en dat dit één van de maatregelen was die u heeft genomen voor uw veiligheid (CGVS p. 21). U verklaart dat u op dat nummer oproepen ontving en u dat telefoonnummer bedekte zodat u daarop geen telefoontjes meer zou ontvangen (CGVS p. 21). Deze verklaring is echter niet logisch, u had al telefoontjes ontvangen op dat nummer dus kan er van uitgegaan worden dat de taliban al over dat nummer beschikten. Dat u na het ontvangen van die telefoontjes dat nummer bedekt hield houdt geen steek en kan niet als een volwaardige maatregel gezien worden. Hiermee geconfronteerd herhaalt u dat u stopte met het telefoonnummer waarop u oproepen kreeg en zegt u dat u bereikbaar moest zijn voor uw klanten (CGVS p. 22). Deze verklaring biedt echter geen opheldering en overtuigt het CGVS niet dat dit een maatregel zou kunnen zijn ter uw bescherming. Uw ander telefoonnummer waarop u nog geen telefoontjes van de taliban had ontvangen was tenslotte nog steeds zichtbaar. Bovendien kan u met deze foto niet bewijzen dat u het nummer effectief na het ontvangen van die telefoontjes bedekt heeft. Een foto is ook slechts een momentopname.

Gelet op uw verklaringen zou u na het ontvangen van de dreigbrief nog ongeveer 5 dagen in Afghanistan verbleven hebben. Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende deze periode, net zoals de dagen tussen de verschillende telefoontjes en het ontvangen van de dreigbrief (CGVS p. 17), niet werd lastiggevallen door deze personen. U gevraagd wat er met uw garage gebeurd is na uw vertrek zegt u dat uw vader ongeveer 2 maanden na uw vertrek al het materiaal is gaan ophalen en aan de eigenaar heeft afgegeven (CGVS p. 19). U gevraagd of er na uw vertrek uit Afghanistan nog iets gebeurd is zegt u dat er niets gebeurd is (CGVS p. 19). U gevraagd of u weet of die personen al dan niet nog op zoek zijn naar u zegt u dit niet te weten (CGVS p. 19-20). U stelt dat u om de 2 à 3 dagen contact heeft met uw moeder (CGVS p. 6), er mag dan ook verwacht worden dat uw familie u op de hoogte zou kunnen brengen indien er zich nog problemen hadden voorgedaan. Ondanks dat u stelt nog contact te hebben met uw familie slaagt u er niet in om verdere informatie te geven in verband met de situatie omtrent uw aangehaalde problemen nadat u uit Afghanistan vertrokken bent. U zegt dat u uw familie enkel vraagt hoe het met hen gaat en dat ze u over de algemene situatie in uw regio vertellen (CGVS p. 6-7). Uw verklaring geen weet te hebben van enige verdere vervolging door de personen die u bedreigd zouden hebben (CGVS p. 20), strookt niet met de verklaring vervolging te vrezen bij terugkeer. Hierdoor slaagt u er niet in om de vervolgingsfeiten die u aanhaalt aannemelijk te maken en het CGVS te overtuigen van uw vrees voor vervolging. U had verklaard dat u een brief zou ontvangen of dat u opgebeld zou worden om uw keuze door te geven aan de taliban (CGVS p. 15). De taliban zouden echter, zoals blijkt uit uw verklaringen, na het sturen van de brief verder geen enkel gevolg gegeven hebben aan hun bedreigingen. Bovendien staat er in de dreigbrief die u voorlegt (zie document 3 toegevoegd aan administratief dossier) dat u moet doen hetgeen er van u gevraagd wordt en dat u anders vermoord zal worden. Het is weinig geloofwaardig dat de taliban u voor een keuze zouden stellen en dan verder geen gevolg zouden geven aan hun bedreigingen. Hierdoor wordt er geen geloof gehecht aan uw aangehaalde problemen met de taliban.

Tot slot kan nog worden toegevoegd dat gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn, zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Betreffende uw tewerkstelling als automecanicien waarbij u naast het repareren van auto's van gewone burgers ook auto's van overheidsdiensten en de buitenlandse firma ZOA herstelde, dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Uw profiel is immers uiterst laag. Bovendien had u uw samenwerking met ZOA al gestaakt (CGVS p. 14). Ook met het herstellen van wagens die tot de overheid behoorden was u al gestopt in de vijfde maand van 1394 (=juli 2014) (CGVS p. 10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie hebben om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, wiens prioriteiten zich in de steden beperkt tot hogere profielen.

Er kan ook nog opgemerkt worden dat u tegenstrijdige verklaringen geeft in verband met uw paspoort. U verklaart dat u vóór het derde telefoontje over een paspoort beschikte en dat u deze aan de smokkelaar gaf en hij voor u een visum en vliegticket naar Iran regelde (CGVS p. 16). U gevraagd of u uw paspoort nog heeft zegt u dat onderweg naar Griekenland, het bootje waarin u zat bijna ging zinken waardoor jullie al jullie tassen in de zee moesten gooien (CGVS p. 17). U gevraagd of dit dan de plaats is waar u uw paspoort heeft verloren bevestigt u dit (CGVS p. 17). Nochtans had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard dat de smokkelaar in Iran uw paspoort verscheurd had (Verklaring DVZ p. 8). Hiermee geconfronteerd zegt u dat de smokkelaar alles nam wat jullie hadden en dat u dacht dat hij uw paspoort ook in beslag had genomen maar dat u nadien uw paspoort in uw tas vond (CGVS p. 17). Deze verklaring biedt echter geen opheldering, integendeel wordt de vastgestelde tegenstrijdigheid in uw verklaringen versterkt. U verklaart namelijk dat u uw paspoort terugvond in uw tas. Geconfronteerd met het feit dat u op het ogenblik dat u uw paspoort terugvond wel wist dat deze niet verscheurd was door de smokkelaar en het dus niet aannemelijk is dat u dit bij DVZ zo verklaart zegt u dat u tot in Turkije niets heeft nagekeken en dat u dacht dat uw paspoort in de zee gezonken was (CGVS p. 17). U geconfronteerd dat u nog steeds geen verklaring biedt voor de tegenstrijdigheid in uw verklaringen en u gevraagd om welke redenen u dit dan niet gezegd heeft tijdens het interview bij DVZ zegt u enkel dat u dacht dat ze het gescheurd hadden (CGVS p. 17). Bijgevolg blijft u tegenstrijdige verklaringen geven wat uw paspoort betreft en slaagt u er niet in om een valabele verklaring te geven hiervoor. Dit aspect ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaring niet meer over uw paspoort te beschikken. Er kan dan ook vermoed worden dat u dit om bepaalde redenen achterhoudt voor de asielinstanties.

Er dient dan ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het provinciecentrum Shiberghan in de provincie Jawzjan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat insurgents- de laatste jaren actief meer actief zijn geworden in meerdere districten van Jawzjan. De veiligheidssituatie in Jawzjan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Jawzjan als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld is er immers hoofdzakelijk geconcentreerd in drie zuidwestelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Ook wat uw regio Shiberghan betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het provinciecentrum Shiberghan van de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Shiberghan en hierbij verwijst naar uw werkzaamheden als automecanicien voor onder andere ook overheidsdiensten en de buitenlandse firma ZOA dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zoals eerder vastgesteld is dit een laag profiel waardoor u geen verhoogd risico zou lopen. U zou uw samenwerking met dit buitenlands bedrijf en de overheidsdiensten reeds in juli 2015 gestaakt hebben. Bovendien bent u er ook niet in geslaagd om de aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

U brengt geen documenten aan die bovenstaande appreciatie van het CGVS in positieve zin kunnen wijzigen. Uw taskara kan hoogstens uw identiteit en herkomst aantonen. De foto's die u voorlegt kunnen hoogstens aantonen dat u werkzaam was als automecanicien. Uit deze foto's kan niet opgemaakt worden waar en wanneer ze genomen zijn. De dreigbrief die u voorlegt kan door eender wie opgesteld zijn. De authenticiteit ervan is niet gegarandeerd. Bovendien heeft deze dreigbrief slechts waarde indien ze gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De referentiebrief die u voorlegt kan hoogstens uw samenwerking met ZOA van 2009 tot juli 2015 bevestigen. Uw werkvergunning kan hoogstens aantonen dat u in de mogelijkheid was om een zaak te openen in Jawzjan in het jaar 1394 (=2014). Bovendien is het opmerkelijk dat uw taskaranummer hierop verkeerd genoteerd staat. Uw broer zou op 28/04/1395 (=18 juli 2016) een aanvraag ingediend hebben om dit te laten corrigeren. U verklaart dat u dit pas na uw eerste interview heeft opgemerkt (CGVS p. 18). Het is merkwaardig dat u dit eerder in Afghanistan nooit opgemerkt zou hebben. Hiermee geconfronteerd

zegt u dat u het in uw zaak ophing en er nooit op gelet hebt, u voegt hieraan de onlogische verklaring toe dat mensen niet officieel werken (CGVS p. 19). Dit zorgt echter niet voor enige opheldering. Het verzoekschrift van uw klacht bij de overheid kan hoogstens aantonen dat u een klacht heeft ingediend bij de overheid. Opnieuw heeft dit document slechts waarde indien het gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen. Bovendien heeft dit document door het gesolliciteerd karakter weinig objectieve bewijswaarde. Uw rijbewijs biedt geen meerwaarde voor uw asielrelaas en kan hoogstens aantonen dat u uw rijbewijs in Afghanistan behaald heeft. Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat uit objectieve informatie blijkt dat er weinig bewijswaarde kan gehecht worden aan Afgaanse documenten, aangezien veel Afgaanse documenten makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten kunnen zelfs door gedegen experts niet van authentieke onderscheiden worden. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 EVRM, van de artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht: “(...)

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Zo zijn verschillende aspecten van uw asielrelaas niet aannemelijk. U verklaart dat u sinds ongeveer één maand na de opening van uw zaak in 1387 (2008) een contract had met ZOA (CGVS p. 10). Het is enigszins opmerkelijk dat de taliban u dan **plots in de vijfde maand van 1394 (juli 2014)** zouden beginnen bedreigen wegens uw samenwerking met ZOA, terwijl u al **sinds 1387 (2008), dus zeven jaar al, met dit bedrijf een contract had**. Hiermee geconfronteerd zegt u dat na 1393 (2014) toen Ashraf Ghani tot president werd verkozen, de situatie in Jawzjan verslechterde (CGVS p.17). U verklaart dat er tot voor het eerste telefoontje van de taliban niets gebeurd is, het is dan ook merkwaardig dat u plots zeven jaar nadat u deze job begon bedreigd werd. U zou dit eerste telefoontje van de taliban dan ook niet serieus hebben genomen. Zo verklaart u dat u spottend “Ja, meneer Mujaheddin” antwoordde, zei dat u geen tijd had en nadien ophing omdat u dacht dat één van uw vrienden een grap uithaalde (CGVS p. 13). Ondanks dat u nadien nog 5 à 6 oproepen van dit nummer ontving nam u toch niet op (CGVS p. 13). Nochtans kan er van u, die zelf verklaart dat de situatie in de regio verslechterd was, verwacht worden dat u zich na deze herhaaldelijke oproepen toch enige vragen zou beginnen stellen over de ernst van dit telefoontje. U liet dit echter na en ging verder met uw werk (CGVS p. 13).*

Ongeveer 6 dagen later zou u een tweede telefoontje ontvangen hebben, het was dezelfde persoon die u van een ander nummer belde (CGVS p. 13). U verklaart dat er gedurende de periode tussen het

eerste en tweede telefoontje niets gebeurd is (CGVS p. 17). Het is merkwaardig dat een talib, die zoals blijkt uit uw verklaringen boos was omwille van uw reactie bij het eerste telefoontje, u gedurende 6 dagen met rust zou laten en geen poging zou ondernemen op u op een andere manier te bereiken. Ondanks dat het volgens de taliban een **plicht zou zijn om u te vermoorden** wegens uw samenwerking met ZOA en de overheid, kreeg u toch een **laatste kans** waarbij er geëist werd dat u geen wagens meer van dit bedrijf of de overheid zou herstellen (CGVS p. 14). U ging met dit tweede telefoontje in op de eis van de taliban en beëindigde de dag nadien uw contract met ZOA (CGVS p. 14). U ondervond erna geen verdere problemen (CGVS p. 17) tot u op 29 sumbula 1394 (20 september 2015) opnieuw opgebeld werd door dezelfde persoon (CGVS p. 14). Hij beschuldigde u ervan toch nog wagens voor dat bedrijf hersteld te hebben (CGVS p. 14). U kon deze persoon niet overtuigen dat die wagens niet tot ZOA behoorden maar toch kreeg u weerom een **laatste kans** van de taliban, hetgeen merkwaardig is aangezien u deze laatste kans de tweede keer dat u opgebeld werd al kreeg.

U kreeg de keuze tussen twee opties en ondanks dat u toen al meldde dat u de tweede optie, namelijk het plaatsen van magnetische bommen aan de wagens, weigerde kreeg u toch nog enkele dagen de tijd om uw keuze door te geven (CGVS p. 14-15). U verklaart dat u ongeveer een week later, **op een vrijdag**, telefoon kreeg van één van uw trouwe klanten waarop u besloot om hem uit de nood te helpen (CGVS p. 15). Eerder had u verklaard dat uw garage op vrijdagen gesloten was (CGVS p. 9). Het is merkwaardig dat u, die beweerde in angst te leven na het derde telefoontje van de taliban, toch besloot om uw garage te openen op een dag dat u normaal gesloten was. Uw verklaring dat de vraag kwam van een trouwe klant is niet voldoende aangezien er van u kan verwacht worden dat u, gelet op de omstandigheden, voorzichter zou zijn om zich op een dag waarop alle andere winkels gesloten zijn (CGVS p. 15) toch naar uw garage zou begeven. Dat u dit toch doet, zonder na te denken over de mogelijke gevolgen dat dit zou kunnen hebben, doet afbreuk aan de voorgehouden vrees. Bovendien is het vreemd dat het derde telefoontje van de taliban dermate veel angst teweeg zou gebracht hebben bij u dat u zelfs niet meer kon eten maar dat u desondanks verder bleef werken in uw garage (CGVS p. 15). Er kan verwacht worden dat u, die na dit derde telefoontje uw dagen in angst doorbracht, tijdelijk zou stoppen met werken in uw garage zodat u zou kunnen zien hoe de situatie verder evolueert. U bleef echter werken in uw garage waardoor de vrees die u na het derde telefoontje van de taliban zou hebben, verder ondermijnd wordt. Bovendien geeft u tegenstrijdige verklaringen wat het sluiten van uw zaak betreft. U gevraagd om de dag dat u uw winkel volledig sloot te situeren ten opzichte van uw vertrek uit Afghanistan zegt u dat u op 6 mizan (28 september) een verzoekschrift opstelde wegens de dreigbrief van de taliban, dat u op 11 mizan (3 oktober) uw garage sloot omdat de procedure voor dat verzoekschrift ongeveer 4 à 5 dagen in beslag neemt en dat u ongeveer 5 dagen na het sluiten van uw garage het land verliet (CGVS p. 11). Dit zou er echter op neerkomen dat u niet onmiddellijk na het ontvangen van de brief van de taliban maar pas 5 dagen later uw garage gesloten zou hebben. Hiermee geconfronteerd zegt u dan weer dat u op 6 mizan een dreigbrief ontving en dat u dezelfde dag nog uw zaak sloot (CGVS p. 11). Geconfronteerd met het verschil in uw verklaringen zegt u enkel dat u op 11 mizan het land verliet en verklaart u niet om welke redenen u opeenvolgend andere verklaringen heeft gegeven (CGVS p. 11). U verklaart tijdens het spontaan uiteenzetten van uw asielaars dat u de **dreigbrief op een vrijdag heeft ontvangen** (CGVS p. 15).

U verklaart ook meerdere keren tijdens het gehoor dat u de dreigbrief op **6 mizan 1394 (28 september 2015)** heeft ontvangen (CGVS p. 11+19). **Na een vergelijking op de kalender blijkt echter dat deze dag niet overeenkomt met een vrijdag. 28 september 2015, en dus ook 6 mizan 1394, viel namelijk op een maandag** (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het CGVS verwacht niet dat u exacte data kan weergeven maar er wordt wel verwacht dat u éénsluidende verklaringen aflegt wat betreft de gebeurtenissen in uw asielaars. Uit deze vaststelling kan opgemerkt worden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met elkaar en het bijgevolg onmogelijk is dat beide verklaringen stroken met de werkelijkheid. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaars verder ondermijnd.

U verklaart dat u na het ontvangen van deze dreigbrief uw garage sloot en naar huis ging (CGVS p. 15). Thuis aangekomen bracht u uw familie op de hoogte van alles wat er gebeurd was waarop jullie besloten om een klacht in te dienen bij de overheid (CGVS p. 15). U gevraagd om welke redenen u eerder geen maatregelen heeft genomen en na het tweede of derde dreigtelefoontje niet een klacht bent gaan indienen bij de overheid, zegt u dat u dacht dat ze u kenden en zouden stoppen maar dat u desondanks een brief heeft ontvangen (CGVS p. 18). Nochtans zou de persoon die u aan de lijn had tijdens het derde gesprek **duidelijk gezegd hebben dat ze u nog zouden bellen of dat u een brief zou ontvangen** (CGVS p. 15). Hiermee geconfronteerd zegt u dat u dacht dat ze u misschien zouden

vergeven en zouden doorhebben dat u echt uw samenwerking met dat bedrijf had stopgezet omdat u gehuild had (CGVS p. 18). Deze verklaring is niet afdoende, indien u zelfs dacht dat ze zouden stoppen had u nog steeds zelf maatregelen kunnen nemen om uzelf te beschermen. U had minstens uw familie of de overheid kunnen inlichten over wat er gaande was. U liet dit echter na en bleef de dagen die volgden werken in uw winkel waardoor u er niet in slaagt om de aangehaalde vrees aannemelijk te maken. Op één van de foto's die u heeft voorgelegd is het uithangbord van uw garage te zien (zie foto's toegevoegd aan administratief dossier). U verklaart dat u het telefoonnummer waarop u oproepen ontving bedekt heeft en dat dit één van de maatregelen was die u heeft genomen voor uw veiligheid (CGVS p. 21). U verklaart dat u op dat nummer oproepen ontving en u dat telefoonnummer bedekte zodat u daarop geen telefoontjes meer zou ontvangen (CGVS p. 21). Deze verklaring is echter niet logisch, u had al telefoontjes ontvangen op dat nummer dus kan er van uitgegaan worden dat de taliban al over dat nummer beschikten. Dat u na het ontvangen van die telefoontjes dat nummer bedekt hield houdt geen steek en kan niet als een volwaardige maatregel gezien worden. Hiermee geconfronteerd herhaalt u dat u stopte met het telefoonnummer waarop u oproepen kreeg en zegt u dat u bereikbaar moest zijn voor uw klanten (CGVS p. 22). Deze verklaring biedt echter geen opheldering en overtuigt het CGVS niet dat dit een maatregel zou kunnen zijn ter uw bescherming. Uw ander telefoonnummer waarop u nog geen telefoontjes van de taliban had ontvangen was tenslotte nog steeds zichtbaar. Bovendien kan u met deze foto niet bewijzen dat u het nummer effectief na het ontvangen van die telefoontjes bedekt heeft. Een foto is ook slechts een momentopname.

Gelet op uw verklaringen zou u na het ontvangen van de dreigbrief nog ongeveer 5 dagen in Afghanistan verbleven hebben. Uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende deze periode, net zoals de dagen tussen de verschillende telefoontjes en het ontvangen van de dreigbrief (CGVS p. 17), niet werd lastiggevallen door deze personen. U gevraagd wat er met uw garage gebeurd is na uw vertrek zegt u dat uw vader ongeveer 2 maanden na uw vertrek al het materiaal is gaan ophalen en aan de eigenaar heeft afgegeven (CGVS p. 19). U gevraagd of er na uw vertrek uit Afghanistan nog iets gebeurd is zegt u dat er niets gebeurd is (CGVS p. 19). U gevraagd of u weet of die personen al dan niet nog op zoek zijn naar u zegt u dit niet te weten (CGVS p. 19-20). U stelt dat u om de 2 à 3 dagen contact heeft met uw moeder (CGVS p. 6), er mag dan ook verwacht worden dat uw familie u op de hoogte zou kunnen brengen indien er zich nog problemen hadden voorgedaan. Ondanks dat u stelt nog contact te hebben met uw familie slaagt u er niet in om verdere informatie te geven in verband met de situatie omtrent uw aangehaalde problemen nadat u uit Afghanistan vertrokken bent. U zegt dat u uw familie enkel vraagt hoe het met hen gaat en dat ze u over de algemene situatie in uw regio vertellen (CGVS p. 6-7). Uw verklaring geen weet te hebben van enige verdere vervolging door de personen die u bedreigd zouden hebben (CGVS p. 20), strookt niet met de verklaring vervolging te vrezen bij terugkeer. Hierdoor slaagt u er niet in om de vervolgingsfeiten die u aanhaalt aannemelijk te maken en het CGVS te overtuigen van uw vrees voor vervolging. U had verklaard dat u een brief zou ontvangen of dat u opgebeld zou worden om uw keuze door te geven aan de taliban (CGVS p. 15). De taliban zouden echter, zoals blijkt uit uw verklaringen, na het sturen van de brief verder geen enkel gevolg gegeven hebben aan hun bedreigingen. Bovendien staat er in de dreigbrief die u voorlegt (zie document 3 toegevoegd aan administratief dossier) dat u moet doen hetgeen er van u gevraagd wordt en dat u anders vermoord zal worden. Het is weinig geloofwaardig dat de taliban u voor een keuze zouden stellen en dan verder geen gevolg zouden geven aan hun bedreigingen. Hierdoor wordt er geen geloof gehecht aan uw aangehaalde problemen met de taliban.

Tot slot kan nog worden toegevoegd dat gezien de door u aangehaalde vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn, zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het kader van de toekenning van internationale bescherming. Betreffende uw tewerkstelling als automecanicien waarbij u naast het repareren van auto's van gewone burgers ook auto's van overheidsdiensten en de buitenlandse firma ZOA herstelde, dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Uw profiel is immers uiterst laag. (...) Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie hebben om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de taliban, wiens prioriteiten zich in de steden beperkt tot hogere profielen .

Er kan ook nog opgemerkt worden dat u tegenstrijdige verklaringen geeft in verband met uw paspoort. U verklaart dat u vóór het derde telefoontje over een paspoort beschikte en dat u deze aan de smokkelaar gaf en hij voor u een visum en vliegticket naar Iran regelde (CGVS p. 16). U gevraagd of u uw paspoort nog heeft zegt u dat onderweg naar Griekenland, het bootje waarin u zat bijna ging zinken waardoor

jullie al jullie tassen in de zee moesten gooien (CGVS p. 17). U gevraagd of dit dan de plaats is waar u uw paspoort heeft verloren bevestigt u dit (CGVS p. 17). Nochtans had u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard dat de smokkelaar in Iran uw paspoort verscheurd had (Verklaring DVZ p. 8). Hiermee geconfronteerd zegt u dat de smokkelaar alles nam wat jullie hadden en dat u dacht dat hij uw paspoort ook in beslag had genomen maar dat u nadien uw paspoort in uw tas vond (CGVS p. 17). Deze verklaring biedt echter geen opheldering, integendeel wordt de vastgestelde tegenstrijdigheid in uw verklaringen versterkt. U verklaart namelijk dat u uw paspoort terugvond in uw tas. Geconfronteerd met het feit dat u op het ogenblik dat u uw paspoort terugvond wel wist dat deze niet verscheurd was door de smokkelaar en het dus niet aannemelijk is dat u dit bij DVZ zo verklaart zegt u dat u tot in Turkije niets heeft nagekeken en dat u dacht dat uw paspoort in de zee gezonken was (CGVS p. 17). U geconfronteerd dat u nog steeds geen verklaring biedt voor de tegenstrijdigheid in uw verklaringen en u gevraagd om welke redenen u dit dan niet gezegd heeft tijdens het interview bij DVZ zegt u enkel dat u dacht dat ze het gescheurd hadden (CGVS p. 17). Bijgevolg blijft u tegenstrijdige verklaringen geven wat uw paspoort betreft en slaagt u er niet in om een valabele verklaring te geven hiervoor. Dit aspect ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaring niet meer over uw paspoort te beschikken. Er kan dan ook vermoed worden dat u dit om bepaalde redenen achterhoudt voor de asielinstanties.

Er dient dan ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. (...)

U brengt geen documenten aan die bovenstaande appreciatie van het CGVS in positieve zin kunnen wijzigen. Uw taskara kan hoogstens uw identiteit en herkomst aantonen. De foto's die u voorlegt kunnen hoogstens aantonen dat u werkzaam was als automecanicien. Uit deze foto's kan niet opgemaakt worden waar en wanneer ze genomen zijn. De dreigbrief die u voorlegt kan door eender wie opgesteld zijn. De authenticiteit ervan is niet gegarandeerd. Bovendien heeft deze dreigbrief slechts waarde indien ze gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De referentiebrieven die u voorlegt kan hoogstens uw samenwerking met ZOA van 2009 tot juli 2015 bevestigen. Uw werkvergunning kan hoogstens aantonen dat u in de mogelijkheid was om een zaak te openen in Jawzjan in het jaar 1394 (=2014). Bovendien is het opmerkelijk dat uw taskaranummer hierop verkeerd genoteerd staat. Uw broer zou op 28/04/1395 (=18 juli 2016) een aanvraag ingediend hebben om dit te laten corrigeren. U verklaart dat u dit pas na uw eerste interview heeft opgemerkt (CGVS p. 18). Het is merkwaardig dat u dit eerder in Afghanistan nooit opgemerkt zou hebben. Hiermee geconfronteerd zegt u dat u het in uw zaak ophing en er nooit op gelet hebt, u voegt hieraan de onlogische verklaring toe dat mensen niet officieel werken (CGVS p. 19). Dit zorgt echter niet voor enige opheldering. Het verzoekschrift van uw klacht bij de overheid kan hoogstens aantonen dat u een klacht heeft ingediend bij de overheid. Opnieuw heeft dit document slechts waarde indien het gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen. Bovendien heeft dit document door het gesolliciteerd karakter weinig objectieve bewijswaarde. Uw rijbewijs biedt geen meerwaarde voor uw asielrelaas en kan hoogstens aantonen dat u uw rijbewijs in Afghanistan behaald heeft. Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat uit objectieve informatie blijkt dat er weinig bewijswaarde kan gehecht worden aan Afgaanse documenten, aangezien veel Afgaanse documenten makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten kunnen zelfs door gedegen experts niet van authentieke onderscheiden worden. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

2.4. Verzoeker stelt dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat vanaf 2015 de situatie in Afghanistan verslechterd is. Een dergelijke algemene bewering kan niet volstaan om de vaststelling dat het toch wel opmerkelijk is dat de taliban verzoeker plots in 2014 zouden beginnen bedreigen wegens de samenwerking met ZOA, terwijl verzoeker al sinds 2008 dus zeven jaar al, met dit bedrijf een contract had. Bovendien kan er van verzoeker die zelf verklaart dat de situatie in de regio verslechterd was, verwacht worden dat hij zich na deze herhaaldelijke oproepen na het eerste telefoontje toch enige vragen zou beginnen stellen over de ernst van dit telefoontje, terwijl verzoeker verklaarde gewoon verder te gaan met zijn werk (stuk 6, gehoorverslag, p. 13, 17). Ook de bewering dat de taliban voorheen niet sterk genoeg was om zich te focussen op mensen zoals verzoeker wordt niet concreet gemaakt.

Waar verzoeker vervolgens aangeeft dat het de werkwijze is van de taliban dat zij meerdere kansen geeft en dat verzoeker een persoon kent die 15 keer door de taliban benaderd is geweest voor ze besloten hem te doden, beperkt hij zich opnieuw tot louter beweringen. Het weze benadrukt dat dergelijke algemene beweringen niet volstaan om verzoekers ongeloofwaardigheid, die gesteund is op voormelde pertinente en genuanceerde vaststellingen, te herstellen. Dat volgens de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de taliban soms overgaat tot amnestie volstaat evenmin. Verzoeker geeft zelf te kennen dat de taliban zijn prooiën voldoende in het oog houdt, derhalve kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat de taliban niet zou geweten hebben dat hij gestopt was met de samenwerking met ZOA.

Waar verzoeker aangeeft dat hij de dreigbrief van de taliban had ontvangen op "zijn vrije dag" en niet op een vrijdag tracht hij slechts de gedane vaststellingen verenigbaar te laten schijnen. Verzoeker valt evenwel door de mand gezien hij eerder tijdens het gehoor verklaarde dat hij elke dag van de week ging werken, behalve op vrijdag (stuk 6, gehoorverslag, p. 9).

Waar hij stelt dat hij gedurende een maand geen dreigtelefoons van de taliban had ontvangen en hij hoopte dat de taliban zou inzien dat hij zijn contract met ZOA had beëindigd, gaat hij volstrekt voorbij aan het gegeven dat hij een derde maal werd opgebeld met de beschuldiging dat hij toch nog wagens van ZOA had hersteld en waarbij hij een laatste kans kreeg van de taliban. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker in dergelijke omstandigheden niet voorzichtiger te werk is gegaan en toch nog zijn garage opende om een trouwe klant te houden. Dit klemt des te meer gezien verzoeker verklaarde na dit derde telefoontje niet meer te kunnen eten van angst (stuk 6, gehoorverslag, p. 15), maar toch bleef verder werken.

Het betoog dat hij zeer duidelijk het tijdsverloop heeft kunnen uiteenzetten vanaf het moment dat hij de dreigbrief kreeg totdat hij uit Afghanistan wegvluchtte en gedurende deze tijd ondergedoken leefde overtuigt evenmin. De Raad ziet niet in op welke wijze het argument dat hij zeer duidelijk het tijdsverloop heeft kunnen uiteenzetten kan verklaren waarom hij nog vijf dagen na het ontvangen van de dreigbrief in Afghanistan verbleef en geen problemen meer kende. Verzoeker licht dit ook niet nader toe. Het argument dat hij ondergedoken leefde staat dan weer in schril contrast met verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hieruit blijkt dat hij minstens tweemaal het huis verliet om klacht neer te leggen, hetgeen bezwaarlijk in overeenstemming te brengen is met een ondergedoken bestaan (stuk 6, gehoorverslag, p. 16).

Aan de bewering dat de taliban geen informatie heeft over zijn familie, kan de Raad ook geen geloof hechten gezien de taliban verzoeker liet bespioneren waardoor het een koud kunstje was om verzoeker naar zijn huis te volgen. Overigens bleek de taliban zeer goed op de hoogte van tal van persoonlijke zaken omtrent verzoeker (stuk 6, gehoorverslag, p. 13), waardoor het geheel niet geloofwaardig is dat de taliban niets van verzoekers familie zou weten of minstens verzoeker bij zijn woning is gaan opzoeken. Dat zijn familie bijgevolg niets weet over verdere vervolging door de taliban acht de Raad dan ook geheel ongeloofwaardig.

Met het betoog omtrent zijn paspoort herhaalt verzoeker slechts enkele verklaringen, maar doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel te kennen heeft gegeven dat zijn paspoort werd verscheurd in Iran door de smokkelaar. Waar verzoeker de gedane vaststellingen tracht te verklaren door te wijzen op een communicatieprobleem licht hij geheel niet toe waarin dit communicatieprobleem dan zou gelegen zijn.

Met de stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert op een gedeelte van zijn verklaringen, doet hij geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Verzoeker licht evenmin toe welke verklaringen van verzoeker een ander licht zouden kunnen schijnen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vervolgens niet kan aantonen dat verzoeker andere motieven had om het land te verlaten en zijn zaak te sluiten is een brug te ver en geen ernstig verweer meer te noemen.

De verwijzing naar algemene informatie over de aanwezigheid van de taliban in de provincie Jawzjan volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Waar verzoeker met betrekking tot zijn profiel laat gelden dat de taliban geen geloof hechtte aan het gegeven dat hij met de samenwerking met ZOA was gestopt, moet erop worden gewezen dat verzoeker zijn asielrelaas en de problemen die hij zou gekend hebben met de taliban geenszins aannemelijk maakt. Een loutere verwijzing naar zijn profiel, als automechanici die ook voertuigen van de overheid herstelt, volstaat ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals gesteld dient de vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Bovendien heeft verzoeker een dermate laag profiel waardoor hij niet aannemelijk maakt een verhoogd risico te lopen.

Het betoog dat niet werd nagegaan of verzoeker voldoende kan steunen op bescherming van de Afghaanse autoriteiten voor de gestelde problemen en dat er werd voorbij gegaan aan het gegeven dat verzoeker een klacht heeft ingediend, is niet relevant, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker per aanvullende nota een verklaring met vertaling van zijn broer bijbrengt moet worden opgemerkt dat een dergelijk stuk geen objectieve bewijswaarde heeft. Het is opgesteld door een familielid ten behoeve van verzoekers asielrelaas en vertoont duidelijk een gesolliciteerd karakter. Hierbij moet worden vastgesteld dat verzoeker op 3 oktober 2015 Afghanistan heeft verlaten en hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog verklaarde dat hij zelfs niet wist of er nog iets gebeurd is (stuk 6, gehoorverslag, p. 19-20) hoewel hij frequent contact heeft met zijn familie (stuk 6, gehoorverslag, p. 6). Dit bevestigt nogmaals dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging niet geloofwaardig is. Aan het gegeven dat de taliban - volgens de brief - meer dan twee jaar na verzoekers vertrek opnieuw tot actie is overgegaan, kan de Raad dan ook geen enkel geloof hechten. De neergelegde enveloppe toont slechts aan dat verzoeker post ontvangen heeft uit Afghanistan, maar stelt de ongeloofwaardigheid van het relaas niet in een ander daglicht.

Het betoog dat zijn broer bezoek heeft gekregen van de taliban en is kunnen vluchten en ondertussen anderhalve maand spoorloos is, zijn slechts beweringen die niet worden gestaafd. Mede gelet op de voorgaande vaststellingen kan er tevens geen enkel geloof aan worden gehecht.

Ook de foto's bij de Facebookberichten die verzoeker bijbrengt en het verhaal dat verzoeker errond breit overtuigt de Raad niet. Het zijn immers slechts foto's en de tekst is niet vergezeld van enige vertaling. Bovendien ontbreekt elke link met verzoeker en zijn asielrelaas. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

2.4. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees oor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "*Eligibility Guideline for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het provinciecentrum Shiberghan in de provincie Jawzjan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat insurgents- de laatste jaren actief meer actief zijn geworden in meerdere districten van Jawzjan. De veiligheidssituatie in Jawzjan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Jawzjan als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld is er immers hoofdzakelijk geconcentreerd in drie zuidwestelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Ook wat uw regio Shiberghan betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het provinciecentrum Shiberghan van de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Shiberghan en hierbij verwijst naar uw werkzaamheden als automecanicien voor onder andere ook overheidsdiensten en de buitenlandse firma ZOA dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Zoals eerder vastgesteld is dit een laag profiel waardoor u geen verhoogd risico zou lopen. U zou uw samenwerking met dit buitenlands bedrijf en de overheidsdiensten reeds in juli 2015 gestaakt hebben. Bovendien bent u er ook niet in geslaagd om de aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. ”

De commissaris-generaal brengt in een aanvullende nota het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van mei 2018 bij, waarin deze informatie genoegzaam bevestigd wordt.

De door verzoeker bijgevoegde informatie omtrent de aanwezigheid van de taliban in de provincie Jawzjan dateert van 18 september 2017 en ligt in dezelfde lijn als de bovengenoemde informatie. Wat betreft het door verzoeker voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, merkt de Raad bijkomend op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Verzoeker brengt bijgevolg geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Shiberghan in de provincie Jawzjan.

2.6. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.7. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen

oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF